

שופעות אז משם, ועל זה ואז
שדי.

ויברכה, כדי שיהיה לו תמיד
קיום ויתר, שהרי בכל מקום
שיש בו וא"ו, יש לו תוספת
וקיום. עד כאן כלל, ואחר כך
עשה פרט, שכתוב ברכת שמים
וגו'.

ברכת אביך גברו על ברכת
הורי. ודאי שברכת אביך גברו,
שהרי יעקב הוריש שבת של
הכל יותר מהאבות, שהרי הוא
היה שלם בכל, והכל נתן ליוסף.
מה הטעם? משום שקף ראוי,
שהרי צדיק נוטל הכל ויורש
הכל כאחד, וכל הברכות שרויות
בו. הוא מוריק ברכות מהראש
למעלה, וכל איברי הגוף כלם
נתקנו להוריק בו ברכות, ואז
נעשה נהר שיוצא מעדן.

מה זה מעדן? אלא בכל שעה
שכל האיברים יושבים בקשר
אחד, והם בעדון של השתוקקות
מהראש למעלה ולמטה, וכלם
מעדון והשתוקקות שלהם
מריקים בו, ונעשה נהר ששופע
ויוצא מעדן ודאי. עוד מעדן -
מחכמה עליונה שופע הכל
להמשך, ועושה נהר, ונמשך עד
שמגיע לדרגה הזו, ואז הכל
בברכות, והכל אחד.

עד תאות גבעת עולם, [וה עד]
תשוקת אותן גבעות עולם, ומי
הם? שתי נקבות, אחת למעלה
ואחת למטה, שכל אחת נקראת
עולם. ותשוקת כל איברי הגוף
באותן שתי אמהות. תשוקה
לינק מהאם העליונה (בינה),
ותשוקה להקשר באם
המתחוננה, ותשוקת הכל אחד.
משום כך כלם [כראוי]. תהיין
לראש יוסף וגו', להתברך אותה
דרגה של צדיק ולטל הכל
כראוי.

ויברכה, בגין דיהא ליה קיום תדיר ויתיר,
דהא בכל אתר דאית ביה וא"ו,
תוספת אית ליה, וקיומא. עד כאן כלל,
ולבתר עביד פרט, דכתיב ברכות שמים
וגו'.

ברכות אביך גברו על ברכות הורי. ברכות
אביך גברו ודאי, דהא יעקב אחסין
שבחא דכלא, ויתיר מאבהן, דהא הוא שלים
הוה בכלא. וכלא יתב ליה ליוסף, מאי
טעמא. בגין דהכי אתחזי, דהא צדיק כלא
נטיל, ואחסין כלא כחדא, וכל ברכאן ביה
שריין. הוא אריק ברכאן מרישא לעילא,
וכל שייפי גופא כלהו אתתקנו, לארקא ביה
ברכאן, וכדין אתעביד נהר דנפיק מעדן.

מאי מעדן, אלא, בכל שעתא דכל שייפין
יתבין בקשורא חדא, ואינון בעדונוא
דתיאובתא מרישא לעילא ולתתא, וכלהו
מעדונוא ותיאובתא דלהון, מריקין ביה,
ואתעביד נהר דנגיד ונפיק מעדן ודאי. תו
מעדן מחכמה עלאה, נגיד כלא לאתמשכא,
ועביד נהרא, ואתמשכא עד דמטי להאי
דרגא, וכדין כלא בברכאן, וכלא חד.

עד תאות גבעות עולם, (ס"א הא עד) תיאובתא
דאינון גבעות עולם. ומאי נינהו, תרי
נוקבי. חד לעילא, וחד לתתא, דכל חד
אקרי עולם. ותיאובתא דכל שייפי גופא,
באינון תרין אמהן. תיאובתא לינקא מאמא
עלאה. תיאובתא לאתקשרא באמא תתאה.
ותיאובתא דכלא חד, בגין כך כלהו, (כדקא
ח). תהיין לראש יוסף וגו', לאתברכא
ההוא דרגא דצדיק, ולנטלא כלא כדקא
חזי.

אשרי אותם שנקראים צדיקים, שהרי צדיק לא נקרא אלא מי ששומר דרגה זו, אות הברית הקדושה הזו, אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. יצאו מן המערה. אמר רבי שמעון, כל אחד ואחד יאמר דבר, ונלך בדרך.

פתח רבי אלעזר פסוק אחריו, בנימין זאב יטרף וגו'. בנימין זאב יטרף, למה זאב? אלא משום שפך נרשם בפסא, שהרי כל החיות, קטנות וגדולות, ושומות שם, ככתוב (תהלים קד) חיות קטנות עם גדלות, והפסא שעשה שלמה כף נרשם, כמו שלמעלה.

עוד זאב יטרף, שהרי המזבח היה בחלקו, ומזבח הוא זאב. שאם תאמר שבנימין הוא זאב - לא כף, אלא המזבח שהיה בחלקו הוא זאב, שהיה אוכל בשר כל יום, ובנימין היה זן אותו. משום שהרי היה בחלקו, כככול הוא מפרנס זון את הזאב הזה. עוד זאב יטרף - זאב זון, ומיהו? אלה בעלי ריבות שעומדים למעלה לקטר, וכלם גהנו ונתקנו מהקרן, ומעוררים התעוררות שלמעלה.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק ששל. מה זה בבקר יחלק עד? אלא בבקר, שאברהם מתעורר בעולם ונמצאת שעת רצון, הקרבן עושה התעוררות ונתת רוח ועולה עד ע"ד, אותו מקום שכתוב (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

עוד בבקר, מה זה בבקר? זה אברהם, כמו שאמרנו, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. בזמן שנמצא רצון, באותה שעה לא היה אוכל קרבן אחר, ומה היה אוכל? אותו מקום שנקרא

זכאין אינון דאקרוין צדיקים, דהא צדיק לא אקרי, אלא מאן דנטיר האי דרגא, האי קיימא קדישא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. נפקו מן מערתא, אמר רבי שמעון, כל חד וחד לימא מלה, וניהיך בארְחא.

פתח רבי אלעזר קרא אבתריה, בנימין זאב יטרף וגו'. בנימין זאב יטרף, זאב אמאי. אלא בגין דהכי אתרשים בפרסייא, דהא כל חיוון רברבין זעירין רשימין תמן. כמה דכתיב, (תהלים קד) חיות קטנות עם גדולות. ופרסייא דעבד שלמה, הכי אתרשים, כגוונא דלעילא.

תו זאב יטרף, דהא מזבח בחולקיה הוה. ומזבח איהו זאב. דאי תימא בנימין איהו זאב, לאו הכי. אלא מזבח דהוה בחולקיה, הוא זאב, דהוה אכיל בשרא כל יומא ובנימין הוה זן ליה, בגין דהא בחולקיה הוה, כפיכול איהו מפרנס זון להאי זאב. תו זאב יטרף, זאב זון. ומאן איהו, אילין מארי דכבו, דאינון קיימי לעילא לקטר, וכלהו אתהנו ואתתקנו מקרבנא, ומתערי אתערותא לעילא.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מאי בבקר יאכל עד. אלא בצפרא, דאברהם אתער בעלמא, ושעתא דרעוא אשתפח, קרבנא עביד אתערותא וניהיא וסלקא עד ע"ד. ההוא אתר, דכתיב, (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

תו בבקר, מאי בבקר, דא אברהם כדקאמרן, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בזמנא דרעוא אשתפח, בהיא שעתא לא הוה אכיל קרבנא אחרא,